

EAPC - Aprofundim en el procediment administratiu i en el funcionament de les administracions públiques

El principi de bona administració i les desestimacions presumptes. El Tribunal Suprem admet un recurs de cassació amb el qual fixarà doctrina jurisprudencial

11-05-2022

El passat 20 d'abril, la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va acordar admetre a tràmit un [recurs de cassació](#) interposat per un ciutadà, que anuncia una futura sentència que tindrà un gran interès, perquè entre altres qüestions tractarà el règim del silenci administratiu, en connexió amb el dret a una bona administració. Aquest ciutadà va impugnar una sentència del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia (TSJA) per la qual li van inadmetre la impugnació que havia deduït davant d'una sèrie d'actes presumptes que s'havien produït a conseqüència de la falta de resolució en termini d'unes reclamacions formulades davant el Tribunal Económico-administratiu Regional d'Andalusia. Com que el ciutadà prèviament no havia interposat el recurs administratiu corresponent contra la inactivitat administrativa, el TSJA va concloure d'inadmetre el recurs.

L'obligació de resoldre de les administracions és regulada amb caràcter general en l'article 21 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, i pel que fa a les administracions catalanes, en l'article 53 de la Llei 26/2010, del 3 d'agost. Al seu torn, com a mesura protectora dels drets i els interessos dels ciutadans davant l'incompliment d'aquesta obligació, tenim la figura del silenci administratiu, que dona lloc a l'anomenat "acte presumpte", regulat en l'article 24 de la Llei 39/2015 i en l'article 54 de la Llei 26/2010.

El que resulta rellevant de l'admissió del recurs de cassació és la referència al motiu pel qual el Tribunal admet l'examen del cas tenint en compte el principi de bona administració:

“Aquesta normativa haurà de ser examinada en vista del principi de bona administració, principi que s'infereix, sense cap dubte, de l'article 9.3 de la CE, que garanteix la interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics, de l'article 103 de la CE, que declara que l'Administració pública ha de servir amb objectivitat els interessos generals i actuar d'acord amb els principis

d'eficàcia, jerarquia, descentralització, desconcentració i coordinació, amb sotmetiment ple a la llei i al dret, i, finalment, de l'article 106 de la CE, que disposa que els tribunals controlen la legalitat de l'actuació administrativa, així com el sotmetiment d'aquesta als fins que la justifiquen.

Actualment, l'article 41 de la Carta dels Drets Fonamentals (CDF) de la Unió Europea, que va ser proclamada pel Parlament Europeu, el Consell de la Unió Europea i la Comissió Europea el 7 de desembre de 2000 a Niça (DOUE núm. 83, de 30 de març de 2010), ha consagrat com un dret fonamental de la Unió Europea el dret a la bona administració.

Així, l'article 41 de la CDF, que porta per rúbrica "Dret a una bona administració", declara: "1. Tota persona té dret al fet que les institucions i òrgans de la Unió tractin els seus afers imparcialment i equitativament, i dins d'un termini raonable. 2. Aquest dret inclou en particular: [...] c) l'obligació que incumbeix l'administració de motivar les seves decisions".

Efectivament, la [CDF de la Unió Europea](#) recull com a tal dret el relatiu a una bona administració. Aquest dret incorpora, a més de l'obligació de les administracions públiques de motivar les seves decisions, el dret de tota persona "al fet que les institucions i òrgans de la Unió tractin els seus afers imparcialment i equitativament, i dins d'un termini raonable". I en aquest punt cal connectar la figura del silenci administratiu, que posa de manifest una anomalia en el funcionament de l'Administració en els casos en què aquesta no compleix la seva obligació de resoldre expressament i notificar en termini els procediments administratius.

El que recull el paràgraf anterior està reflectit més clarament en la normativa catalana. Així l'article 22.d de la [Llei 26/2010, del 3 d'agost](#), disposa que el dret a una bona administració inclou "d) El dret a obtenir una resolució expressa i que se'ls notifiqui dins del termini legalment establert".

Al seu torn, la [Llei 19/2014, del 29 de desembre](#), de transparència, accés a la informació pública i bon govern, recull en l'article 58 que "Les persones tenen dret a una bona Administració, i a l'accés i l'ús d'uns serveis públics de qualitat reconeguts, amb caràcter general, per la legislació de règim jurídic i procediment de les administracions públiques de Catalunya i, específicament, per les lleis reguladores de les diverses activitats públiques". La mateixa norma, en els articles 59-61, acaba de configurar aquest dret, tot destacant els instruments que han de coadjuvar per assolir-lo, com ara les cartes de serveis o l'obligació de l'avaluació permanent dels serveis públics.

Així doncs, caldrà estar molt atents a la sentència derivada del recurs de cassació, esmentat al començament de l'apunt, per anar configurant el contingut del dret a una bona administració en relació amb l'obligació de les administracions públiques de resoldre i notificar en termini els procediments administratius.

Gabriel Capilla Vidal

Doctor en dret. Professor UAO en Dret administratiu i urbanístic. Lletrat en excedència de la Comissió Jurídica Assessora